

Det endeløse klimaændrings hysteri

Fra Here We Go Again-afdelingen. Det varmeste år i 125.000 år!!

Som sidste sommer sluttede, flød mainstream-medier over med påstanden om, at Jorden var den varmeste, den har været i 120.000 år. De skubber stadig på den fortælling. For eksempel bragte den totalt partiske avis **USA Today** denne overskrift den 1. januar 2024: *"Det er forbi: 2023 var Jordens varmeste år, siger eksperter."* Eksperterne, som USA Today citerer, viser den grundigt kompromitterede Michael Mann, opfinderer af den berygtede og fuldstændigt afkræftede hockeystavsmode af Jordens klimahistorie, som fremsætter denne påstand: *"hastigheden af opvarmning i det sidste århundrede har ingen præcedens så langt tilbage som vi er i stand til at se, ikke kun hundreder eller tusinder, men mange millioner af år. . . Der er stadig tid til at forhindre ødelæggende klimakonsekvenser, men mulighedsvinduet bliver mindre."*

Online-webstedet "climate justice", Grist, havde denne latterlige overskrift: *"Hvordan beskrives 2023 med to ord? Global kogning."* Det grundigt kompromitterede medie NPR bragte denne overskrift den 28. december: *"2023 bliver det varmeste år nogensinde registreret."* Og sådan går det med stort set identiske overskrifter, der udbasuneres på CNN, CBS, NBC, NY Times, the Guardian, US News, Washington Post osv. osv., alle som åbenlyst læser fra det samme manuskript. Mainstream-medier er blevet totalt fanget af kræfter, der skubber en politisk dagsorden for social kontrol. Dette er grunden til, at fremkomsten af alternative medier er så kritisk vigtig på dette stadium i civilisationens udvikling og for fremtidens frihed.

Det endeløse klimaændrings hysteri

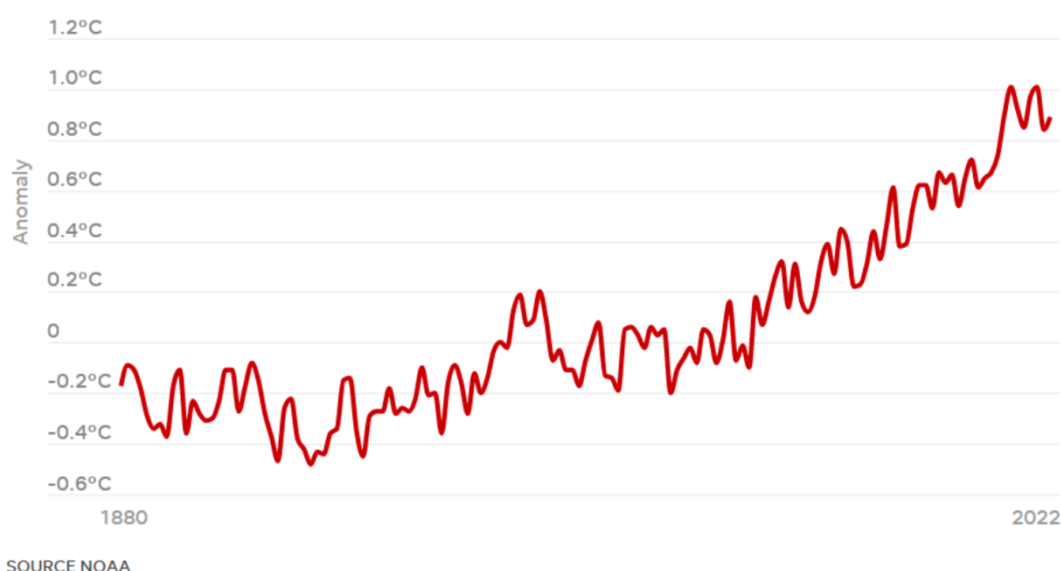
Så det frygtfremmende budskab, der spredtes af de kontrollerede, mainstream-medier, er, at vi hellere må begynde at gå i panik, Jorden er den varmeste, den har været i millioner af år! Den eneste løsning er at indskrænke det meste eller alt fossilt brændstof afledt energiforbrug, idet man ignorerer det faktum, at et sådant skridt ville føre til civilisationens sammenbrud med alt, hvad det ville indebære, uden at gøre noget for at stoppe klimaet i at ændre sig.

Nedenfor er en graf, der dukkede op i USA Today-artiklen den 1. januar 2024, der angiveligt viser, at vi er midt i en hidtil uset klimakrise.

Lad os se nærmere. For det første, når man overvejer en linjegrav som denne, bør man overveje rækkevidden af data og skaleringsfaktorerne på x- og y-akserne. I denne graf dækker x-aksen perioden fra 1880 til 2022. Y-aksen går fra -0,6 grader C til 1,2 grader C.

Year-by-year a steady climb

Annual global (land and ocean) temperature anomalies 1880-2022:

Med hensyn til x-aksens rækkevidde er den første ting at bemærke, at den begynder med år 1880, slutningen af den lille istid, som det er blevet rigeligt påvist af mig selv og andre, var den koldeste klimaperiode siden slutningen af den store istid for omkring 11 tusind år siden. Så hvis man bruger det som udgangspunkt, vil enhver opvarmning siden da, selvfølgelig, synes at være unormal og uden fortilfælde. Det er som at måle temperaturændringer, der kun strækker sig fra marts til juli og derefter hævde, at julitemperaturerne er de varmeste nogensinde og uden fortilfælde. Selvom det er sandt inden for det givne tidsrum, er en sådan kendsgerning fuldstændig meningsløs i det større perspektiv af et helt år og det faktum, at udgangspunktet, eller basislinjen, er nær slutningen af den kolde vintersæson. Dette valg af baseline er bevidst.

Det endeløse klimaændrings hysteri

Den anden ting at overveje er skaleringsfaktorerne på y-aksen. Bemærk, at temperaturerne varierer fra -0,6 grader til 1,2 grader C for i alt 1,8 grader C. Veldokumenterede temperaturændringer over et længere tidsrum, der dækker glaciale til mellemistider, varierer dog op til mere end 20 grader C eller omkring 12 gange større end de seneste 140 år. Hvad denne graf gør, ved at begrænse temperaturområdet til blot 1,8 grader, strækker den effektivt y-aksen ud, hvilket får trendlinjen til at se meget stejlere og mere skræmmende ud, end et mere realistisk område af temperaturdata ville vise. Bemærk også, at den faktiske temperaturforskel falder inden for et område tættere på 1,4 grader C.

Se endelig på trendlinjen. Man kan se, at den holder nogenlunde stabilt op til slutningen af 1920'erne, hvorefter den skyder ret hurtigt op i 1930'erne. Denne varme dominerer indtil nær slutningen af Anden Verdenskrig, hvor det globale klima gennemgår en afkølingsperiode, der varer indtil begyndelsen af 1980'erne. Ældre læsere vil nok huske 1970'ernes globale afkølingsforskrækkelse og frygten for, at Jorden kunne glide ind i endnu en istid. Denne bekymring var ikke helt ubegrundet i betragtning af de igangværende opdagelser i løbet af denne tid, at perioder med interglacial varme typisk var relativt korte intervaller, der varede mindre end den 10.000-årige varighed af den nuværende varme holocæne interglaciale epoke, mens Jorden samtidig undergik en afkølingsfase.

Nu er her den væsentlige pointe. På det tidspunkt, hvor atmosfæriske CO₂-koncentrationer steg til niveauer, der burde have produceret et mærkbart opvarmningssignal efter 2. verdenskrig, gik klimaet i den modsatte retning i flere årtier. Dette er helt i modstrid med den formodede klimatiske påvirkning af stigende kuldioxidkoncentrationer.

Hvad angår den stejle opadgående retning af kurven, der dukker op i 1980'erne og efter, er rollerne for **Urban Heat Island-effekten** og Solen blevet fuldstændig ignoreret, og der findes rigeligt med beviser for begge som væsentlige bidragydere til den tilsyneladende opvarmning.

Lad os nu tage et kig på det større billede. Jeg vil trække på arbejdet af **Don J. Easterbrook, professor emeritus i geologi ved Western Washington University** og en af mine personlige helte for at følge beviserne for autentisk videnskab og for hans vilje til at stå imod strømmen af propagandistisk desinformation, der pedaleres af regeringsstøttede grupper med politiske dagsordener, der hævder, at vores verden er midt i en hidtil uset klimakrise. Det følgende er hentet fra en artikel skrevet af professor Easterbrook, som dukkede op i kompendiet med titlen **Evidence-Based Climate Science** offentliggjort i 2016.

Easterbrook beskriver de stærke beviser for Grønlands iskerner med hensyn til at rekonstruere gamle klimaændringer. Tag dig tid til at læse dette, så detaljerne kan synke ind.

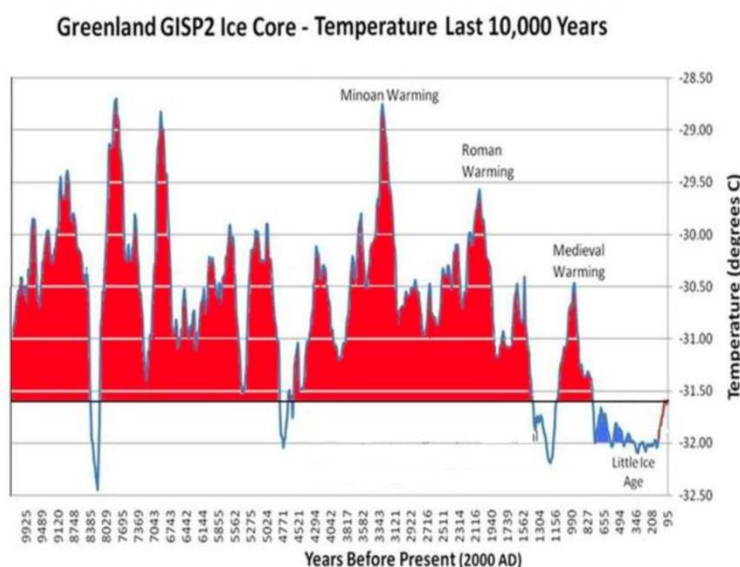
Det endeløse klimaændrings hysteri

"Grønlands iskerner har genereret en enorm mængde klimatiske data . . . $\delta^{18}O$ -dataene viser tydeligt bemærkelsesværdige udsving i klimaet. I de seneste 500 år har grønlandske temperaturer svinget frem og tilbage mellem opvarmning og afkøling omkring 40 gange, med ændringer omkring hvert 25.-30. år. Blandt de mere fremtrædende klimaændringer, der er registreret i iskernerne, er 8500 års holocæne temperaturer, der var 2-5°F varmere end nuværende; en 8200-årig kold periode i den tidlige Holocæn; den minoiske varmeperiode (~3300 år siden); den romerske varmeperiode (250 f.Kr. til 400 e.Kr.); den mørke middelalders kolde periode (~400-900 e.Kr.); middelalderens varmeperiode (900-1300 e.Kr.); den lille istid (1300 e.Kr. til det 20. århundrede); Wolf Minimum Cold Period (~1280-1350 AD); den Spörer kolde periode (1460-1550 e.Kr.); Maunder MINIMUM kuldeperiode (1645-1710); Dalton Cold Period (1790-1820); den kolde periode 1880-1915; varmeperioden 1915-1945; den kolde periode 1945-1977; og varmeperioden 1978-2000."

Mens han citerer rigelige beviser for, at disse ændringer var globale i omfang og ikke blot regionale, opsummerer professor Easterbrook de uundgåelige konklusioner baseret på de hårde data fra tidligere klimaændringer:

"Sammenligninger af intensiteten og omfanget af tidligere opvarmning og afkøling af klimaændringer viser, at den globale opvarmning, der er oplevet i det seneste århundrede, blegner til ubetydelighed sammenlignet med omfanget af dybe klimavendringer gennem de sidste 25.000 år. Mindst tre opvarmningsbegivenheder var 20-24 gange størrelsen af opvarmningen i løbet af det seneste århundrede, og fire var 6-9 gange størrelsen af opvarmningen i det seneste århundrede. Størrelsen af den eneste moderne opvarmning, der muligvis kunne være forårsaget af CO₂ (1978-2000), er ubetydelig sammenlignet med de tidligere opvarmningsperioder."

Følgende graf skildrer dramatisk den større kontekst af klimaændringer i løbet af de sidste 10.000 år og ødelægger totalt påstandene fra initiativtagerne til den globale opvarmning af klimakrisen.

NYT STUDIE af EXTREME COASTAL CLIMATIC/WEATHER EVENT

Et hold af polske og canadiske forskere, inklusive en biolog, en hydrobiolog og medlemmer af Geohazard Research Unit, Institute of Geology ved Adam Mickiewicz University i Polen, gennemførte en undersøgelse af materiale aflejret i lavvandede søer nær Atlanterhavskysten i provinsen Newfoundland, Canada. Ekstreme klima- og vejrbegebenheder såsom orkaner, stormfloder og tsunamier kan efterlade tydelige tegn på deres forekomst i sedimentære lag aflejret i disse søer. Denne undersøgelse, offentliggjort i tidsskriftet Quaternary Science Reviews, har til formål at bestemme hyppigheden af sådanne hændelser i denne særlige region ved at analysere kerneprøver udvundet fra bunden af fire nær kystnære søer.

I deres indledende bemærkninger forklarer forfatterne deres formål med at udføre denne forskning.

"Ekstreme kystbegebenheder (ECE'er), som havoversvømmelser eller ekstreme vindstorme, er primært forbundet med ekstratropiske storme, orkaner eller tsunamier. De udgør store trusler mod kystsamfundenes liv og ejendom og har en dybtgående indvirkning på kystnære økosystemer. Derfor er viden om typen, hyppigheden og omfanget af ECE'er afgørende for en passende kystfarevurdering. Alligevel er historiske beretninger om ECE'er normalt fragmentariske og dækker kun sjældent mere end flere århundreder, hvilket nødvendiggør en sedimentologisk tilgang til at give længere ECE-registre."

Det endeløse klimaændrings hysteri

Husk det punkt, disse forskere gør med hensyn til mangel på historiske beretninger om ECE'er. Abstraktet til papiret uddyber yderligere:

"Ekstreme begivenheder, herunder tsunamier, stormfloder og orkaner, påvirker den vestlige nordatlantiske kyst, truer samfund og påvirker økosystemer. Selvom disse ekstreme kystbegivenheder i øjeblikket overvåges grundigt i området, kendes ældre ECE'er kun fra korte historiske beviser. . . Denne undersøgelse har til formål at forfine den eksisterende registrering af ECE'er på den sydlige Burin-halvø (Newfoundland, Canada), der strækker sig tilbage til midten af det 18. århundrede og giver den første sø-sedimentbaserede rekonstruktion af begivenhedshistorien i den canadiske provins Newfoundland og Labrador. Vi undersøgte korte sedimentkerner indsamlet fra fire lavvandede kystsjøer. Identifikationen af ECE'er byggede hovedsageligt på litostratigrafisk dokumentation og topdetektion af sandkorntal. Kiselalger, tør bulkdensitet og tab ved antændelse blev også analyseret."

En smule belysning er berettiget. **Loss-on-Ignition** er en metode, der anvendes inden for uorganisk analytisk kemi til at analysere indholdet af organisk stof i prøver som jord, cement, slam og affald. Det involverer opvarmning af en prøve ved en bestemt temperatur, som får prøvens vægt til at ændre sig. Når det ophører med at ændre sig, er de flygtige stoffer i prøvematerialet undsluppet. Tør bulkdensitet refererer simpelthen til massefylden af et materiale i fravær af væsker og udtrykkes som forholdet mellem massen af materialet divideret med dets volumen som helhed. Kiselalger er encellede organismer, der lever i både hav- og ferskvandsmiljøer samt jordbund.

Ved at udvinde kerner fra kystnære søer kan en række ting fastslås om ændringer i lokalmiljøet. Groft granulært sand er tegn på tilstrømning fra marine kilder, ligesom tilstedeværelsen af marinebaserede kiselalger, hvilket tydeligt indikerer overskylning fra havet.

Forfatterne fandt beviser for en række ekstreme, store begivenheder registreret i søens bundkerner. Blandt disse var tsunamien i Lissabon fra 1755, et jordskælv og tilhørende tsunami i Newfoundland i 1929 og den store uafhængighedsorkan i 1775. Med hensyn til orkanen i 1775 citerer forfatterne adskillige historiske beretninger, der giver et værdifuldt perspektiv. Jeg har tilføjet et par mere fra andre kilder.

I en upubliceret ph.d.-afhandling fra 1983 skrev **Olaf Uwe Janzen**, dengang ved Queens University, at

"Den 11. og 12. september 1775 bragede en voldsom sydøsterfart ind i Avalon-halvøen i Newfoundland og forårsagede omfattende ødelæggelser. Hundrevis af fiskere mistede livet, og mange både og fartøjer blev sænket eller beskadiget, herunder to flådeskonnerter. Landfaciliteter led også meget under vinden og højvandet. Ved Placentia, som stod direkte i stormens sti, overlevede mange kun ved

Det endeløse klimaændrings hysteri

at klatre ind i spærene i deres hjem, da vinden drev oversvømmelser tre og fire fod dybt gennem byen."

Ved at citere fra kompilationen **Early American Hurricanes 1492-1870** af David M. Ludlum (1963) lærer vi, at omfanget af denne orkan var enormt. Orkanen ramte "ligesom åbningsmanøvrerne til uafhængighedskrigen var i gang", og at dødstallet var "højere end nogen tidligere amerikansk fastlandsorkan", og endelig at den udløste sin raseri "fra North Carolina til Newfoundland." Spørgsmålet er, om dette var én gigantisk storm eller en sammensætning af flere mindre samtidige storme. Uanset hvad, var det en fænomenal begivenhed, som det fremgår af yderligere historiske beretninger.

I 1819 offentliggjorde pastor Lewis Anspach en rapport om denne storm i hans **History of the Island of Newfoundland**:

»Den 12. september, i året 1775, blev denne kyst besøgt af en højst forfærdelig blæst. I Harbour0-Grace og Carbonier blev alle fartøjer i havnene drevet fra deres ankre; men indbyggerne på nordkysten led med endnu større strengthed. De viser allerede nu, med tydelige tegn på frygt og rædsel, en bugt, hvor op mod to hundrede fiskerbåde omkom, med hele deres besætning."

En anden beretning, skrevet af dommer **D.W. Prowse** fortalte det

"Året før udbruddet af den amerikanske krig var bemærkelsesværdigt for en forfærdelig storm på havet, som ødelagde en stor mængde fiskeriejendom. Vandet steg pludselig tyve fod over sit sædvanlige niveau; denne store flodbølge forårsagede enorme ødelæggelser, både til lands og til vands, og tre hundrede personer langs vores kyst mistede livet. Det er kendt i Newfoundlands annaler som 'den store storms år'."

Se **Ruffman, Alan (1996) The Multidisciplinary Rediscovery and Tracking of "The Great Newfoundland and Saint-Pierre et Miquelon Hurricane of September 1775: The Northern Mariner, Vol. VI, nr. 3 (juli) s. 11-23.**

Som et resultat af en meget bredere og mere detaljeret viden om denne katastrofe siden de tidlige dage, menes det samlede antal dræbte nu at have oversteget 4000. Det betragtes som en af Canadas mest dødbringende naturkatastrofer. Jeg tror, vi alle kan blive enige om, at brugen af fossilt brændstof ikke havde noget at gøre med denne kraftige orkan.

Blandt deres konklusioner forklarer forfatterne af 2023-papiret:

"Vi præsenterer det østlige Canadas nordligste sø-sediment-baserede rekonstruktion af den ekstreme kysthændelseshistorie. Resultaterne fører til flere konklusioner og udfordringer for fremtidig forskning. . . Det gennemsnitlige gentagelsesinterval for større vejrrelaterede begivenheder (f.eks. orkaner) blev

Det endeløse klimaændrings hysteri

estimeret til at være cirka 55 år. . . En bedre forståelse af de potentielle forbindelser mellem begivenhedsfrekvens og klima ville have stor gavn af multisite, veldaterede optegnelser. . . Tsunamien i 1929 CE var sandsynligvis den mest katastrofale ECE i området. Begivenhedsmarkøren, der sandsynligvis svarer til tsunamien i Lissabon i 1755 CE, antyder imidlertid, at dens påvirkninger også kunne have været betydelige, hvilket understreger behovet for at tage fjerntliggende tsunamifarer i Newfoundland alvorligt."

Et par overvejelser er på sin plads her. For det første er der ingen tvivl om, at en gentagelse af den helt naturlige orkan fra 1775 i dag ville være skyld i en global opvarmning induceret "klimakrise", dvs. forårsaget af mennesker. For det andet er det også åbenlyst, at vores viden om tidligere naturlige vejr- og klimabegivenheder, deres omfang og hyppighed, er sørgeligt mangelfuld, og først nu er vi ved at udvikle de analytiske evner til at tyde de geologiske og sedimentologiske optegnelser, der gør os i stand til at skelne og forstå disse. begivenheder. Derfor er alle påstande fremsat af initiativtagere af den svigagtige "klimakrise" med hensyn til en "konsensus" eller om omfanget og hyppigheden af aktuelle klimabegivenheder uden fortilfælde, uden et detaljeret langsigtet perspektiv, fuldstændig meningsløse og bliver udnyttet uærligt til formålet: propaganda og social kontrol.

Og stort set alle almindelige medier er i låsetrin, mens de nedgør alle, der er uenige.

Se: **Pleskot, Krzysztof & 4 andre** (2023) Forfining af historien om ekstreme kystbegivenheder i det sydlige Newfoundland, NW Atlanterhavet, med søsedimentarkiver:

Quaternary Science Reviews, vol. 322, 15. december, s. 108401.

Oversat fra Randall Carlson's Januar Nyhedsbrev 2024

Af Palle A. Andersen